

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Разград, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА**

при участието на секретаря **ГАНКА АНГ. АТАНАСОВА**
като разглежда докладваното от **ЦВЕТАЛИНА М. ДОЧЕВА** Гражданско дело
№ 20223330101760 по описа за 2022 година

Искът е с правно основание чл.33 във вр. с чл.27 от ЗЗД.

Ищцата **И. К. И.** твърди, че въз основа на изп.лист от 28.04.15г.,издаден в полза на Банка ДСК ЕАД на 17.09.15г. е образувано изп.дело №638/15г. по описа на ЧСИ Д.Драганов.

С Постановление от 09.10.2015 г. ТД НАП- офис Разград, е конституирано като присъединен вискател.

Без изрично постановление, с разпореждане на ЧСИ от 25.11.2016г. е конституиран като вискател „ОТП Факторинг България“ ЕАД, ЕИК 202317122, като цесионер.

С Молба от 04.08.2020 г. ОТП „Факторинг България“ ЕАД е поискал прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433, ал. 1, т.8 ГПК.

Изп.производство по И.Д. №638/2015 г. е прекратено с Определение от 07.08.2020 г. на съдебния изпълнител. В изп.производство по И.Д.№638/2015г., „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК 131001375, не е бил конституиран като вискател.

Ищцата твърди,че е сключила на 17.03.2022г. Споразумение за разсрочване на парично задължение с „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, което според нея е унищожаем договор,сключен при условията на крайна нужда,предвид тежкото и семейно и финансово положение.

След завършване на средното си образование през 2011г. ищцата работила на различни места, но стабилна работа не успяла да си намери. Баща ѝ ги изоставил, а майка ѝ от години страда от психично заболяване. Всички тези факти мотивирали ищцата да вземе кредит, а в последствие, поради невъзможността ми да го изплаща редовно, да замине да работи в чужбина.

Твърди,че е самотна майка, като след раждането на дъщеря си се е върнала в България и

живее със своята майка на квартира. Не са плащали наем от две-три години, но тъй като собствениците трайно живеят извън пределите на страната не са предявявали претенции, освен да се грижат добре за имота им.

Като се върнала в България разбрала, че майка ѝ е била притеснявана от служителки на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД.

След посещение в Банка ДСК и Уникредит Булбанк разбрала, че банковите ѝ сметки са запорирани. Не разбрала от кого, нито, че срещу нея има образувани две изпълнителни дела.

Служители на ответника притеснявали майка ѝ, която гледала детето на ищцата. След разговор със служител на ответника състоянието на майка ѝ се променило. Не знаела какво прави, което принудило ищцата да им се обади. Те ѝ заявили, че ако сключи споразумение с тях ще ѝ вдигнат запора от банковата сметка, за да може да получава по нея заплатата си.

Всичко станало много бързо. Не могла предварително да прочете споразумението, тъй като то не се отваряло на телефона ѝ, а тя нямала компютър. От фирмата ѝ изпратили програма, която трябвало да инсталира и след това чрез нея да подпише споразумението. Не успяла да разбере за каква сума общо става въпрос. Единственото, което разбрала е, че трябва да внася месечно по 100 лв.

Твърди, че сключила споразумението единствено за да ѝ вдигнат запора, за да може да получава заплатата.

Впоследствие започнала да чете из интернет и да се консултира с адвокат. Ищцата няма юридическо образование. Не знае какво е „ЗЗД“, нито какво гласят чл.113, чл.110 и чл.111 от този закон. Нищо не разбрала от написаното в чл.4, ал.4 от Споразумението.

От адвоката си разбрала, че фирма, сама не може да ѝ запорира сметка в банка. След проверка разбрали, че срещу нея е имало образувани две изпълнителни дела по описа на ЧСИ - Деян Драганов с рег.№762 при КЧСИ - И.Д.№638/2015 г., прекратено с Постановление от 07.08.2020 г., по което дело ЧСИ е вдигнал наложените ми запори и по което дело „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД не е конституирано като вискател, в който ред е била въведена в заблуждение, че Дружеството има някакви права по изпълнително дело и И.Д. №832/2015 г., прекратено с Постановление от 14.04.2022 г., в сила от 04.05.2022 г., по което вследствие действията на адвоката по съобщение на ЧСИ се вдигнал запора от банковите ѝ сметки.

Изпратили възражение до „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, но те не приели мотивите им.

Според чл.113 ЗЗД валиден отказ от субективното право на погасителната давност е винаги съзнавано волеизявление, каквото не е налице в настоящия случай, тъй като не е знаела същността на правото си, нито правните последици. Не е знаела какво е правното ѝ положение.

Паричното задължение не може да бъде индивидуализирано без посочване на размера му.

Отказът от субективното право на погасителна давност може да бъде както изричен, така и мълчалив, но от съдържанието му трябва да може по несъмнен начин да се направи извод, че

длъжникът не желае да се ползва от последиците на погасителната давност било относно цялото парично задължение, било само за част от него.

Предвид на това ал.4 на чл.4 от Споразумение за разсрочване на парично задължение от 17.03.2022 г., е недействително волеизявление. Клаузата е неясна за нея. От същата не може да се направи обоснован извод за наличие на воля за изтекла погасителна давност и ако се отказва дали само за главното задължение, което по Изпълнителен лист от 28.04.2015г. е в размер на 1 283,90 лв. или и за акцесорното, както и дали изцяло или само за част от тези две различни парични задължения.

В горницата над 1 283,90 лв. се включват и суми, представляващи такси към ЧСИ, които неправомерно се предявяват за дължими.

Въз основа на изложеното, моли съда да прогласи за унищожаем договора, сключен на 17.03.2022г между нея и „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, наименован Споразумение за разсрочване на парично задължение. Претендира и сторените по делото разноси.

Ответникът ЕОС Матрикс ЕООД счита предявеният иск за неоснователен и недоказан, поради което, моли съда да го отхвърли.

На 17.03.2022г. ищцата сключила Споразумение за разсрочване на парично задължение. Твърденията, че същата не е можела да отвори на телефона си документа, не е могла да се запознае с него и да разбере значението му, са неоснователни. Ищцата не е била поставена в условията на крайна нужда. Видно от изложеното в самата искова молба не е било налице материално затруднение на ищцата, което да е обусловило подписването на Споразумението. Твърдят се други обстоятелства и факти, които не са относими към твърдения фактически състав на крайна нужда.

Унищожаем е договорът, сключен поради крайна нужда при явно неизгодни условия. Правната норма посочва две съществени предпоставки, които следва да са осъществени кумулативно, за да може да бъде унищожена сделката. Първата предпоставка е състояние на крайна нужда, т.е. липса или недостатъчност на материални средства за задоволяване на основни потребности, като напр. недостиг на парични средства за издръжка - лична и на семейството, за лечение на лицето или на негов близък, за плащане на изискуеми задължения и др., което състояние е въздействало върху волята на страната по сделката, упражнявайки натиск, и я е мотивирало да я сключи, като е необходимо да може да се заключи, че при нормални обстоятелства /достатъчно средства за издръжка и за погасяване на задълженията/, т.е. при липса на състояние на крайна нужда, тя не би сключила сделката. От гореизложеното е видно, че първата предпоставка - състоянието на крайна нужда също е необходимо да отговаря на две изисквания - от една страна да представлява недостиг или липса на средства за посрещане на лични и семейни потребности или за изпълнение на задължения към трети лица и от друга страна - този недостиг или липса на средства да упражнява сериозен натиск върху волята на лицето да реши да сключи определена сделка, без който натиск то не би я сключило или не би я извършило при конкретните условия и клаузи. Втората предпоставка е наличието на явно неизгодни условия от опорочената сделка

за лицето, намиращо се в крайна нужда, които се преценяват конкретно за всеки случай към момента на сключване на сделката и съставляват съотношение между престациите на страните, неблагоприятно за намиращата се в крайна нужда страна, като при договор за продажба, в най-често срещания случай, са осъществени когато има явна, очевидна нееквивалентност между насрещните престации на продавача и купувача, при много съществена разлика между действителната стойност на продаваната вещ и продажната ѝ цена по договора. Следователно от легалното определение на основанието за унищожаемост на договор поради крайна нужда в чл.33 ал.1 ЗЗД могат да бъдат изведени две кумулативно изискуеми материалноправни предпоставки като елементи от фактическия му състав: извършване на волеизявлението под влияние на крайна нужда за един от съконтрагентите и явно неизгодни условия за същия, които са необходими и достатъчни, за да е налице основанието за унищожаване по чл. 33 ЗЗД.

В случая горната хипотеза не е изпълнена, напротив. Налице е сключено споразумение, което не утежнява положението на ищцата, която очевидно има неизплатени задължения към банкови и финансови институции.

Твърденията, че не е разбирала свойството и значението на действията си към датата на подписване на споразумението не кореспондират с последващите действия на ищцата, която се е консултирала с адвокат и предприела съответните действия по охрана на интересите си. Няма данни същата да е била поставена под натиск за подписване на посоченото Споразумение. Очевидно само няколко дена след подписването му, ищцата вече е имала възможност да се консултира с адвокат. Незнанието на закона не оправдава. Налице е съзнателно действие от страна на И. И. за подписване на Споразумение за разсрочване на задълженията и.

Възраженията за нищожни клаузи отново са неоснователни. Целта на погасителната давност е своевременното упражняване на субективните граждански права. На кредитора чрез нея се отнема възможността да иска принудително осъществяване на своето право. Това става, след като длъжникът упражни правото си да погаси с волеизявление пред съд правото на иск или правото на принудително изпълнение на кредитора поради това, че то не е упражнено в определен от закона срок от време. Според разпоредбата на чл.120 ЗЗД давността не се прилага служебно. Това означава, че освен изтичане на определен срок от време, за да настъпи погасителният ефект трябва да бъде направено и волеизявление от длъжника, че иска да се ползва от давността. Възражението за изтекла погасителна давност може да се направи само тогава, когато титулярът на вземането, за което е изтекла давността, иска да получи изпълнение. Ето защо възражението за изтекла погасителна давност не може да се направи извън исковия процес. Налице са индивидуализирани по размер вземания и има валидно изразена воля за самото съдържание на задължението. Налице е погасителен план, с който длъжникът се е съгласил.

В условията на евентуалност, в случай че съдът уважи предявения иск и предвид обстоятелството, че ищцата претендира да и бъдат заплатени разноските за адвокатско възнаграждение, които са направени, прави възражение за прекомерност на същите с оглед

на правната и фактическа сложност на делото и моля на основание разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК съдът да присъди минимален размер на разноските, заплатени за адвокатски хонорар, при условие, че се докаже заплащането им.

Предвид представените писмени доказателства, съдът установи следните факти: Ищцата е кредитополучател по договор за кредит от 26.03.2014г. с Банка ДСК ЕАД. На 28.04.15г. банката се е снабдила с изпълнителен лист по ч.гр.д.№759/2015г. на РРС за сумата 973.21лв. главница, 84лв. такса,224.45редовна лихва, 2.24лв. лихва върху просрочена главница и 325.68лв. разноски. С молба на Банката от 17.09.2015г. до ЧСИ Драганов е образувано на изп.д.№638/15г.. С молбата на ЧСИ са възложени правомощия по чл.18 ЗЧСИ., на базата на които ЧСИ е извършил справки. ПДИ до длъжника е връчена на нейната сестра на 28.09.15г. На 09.10.2015г. Държавата е присъединена като вискател по това дело. На 15.10.15г ЧСИ е наложил запор на трудовото възнаграждение на длъжника до работодателя СХ 3301 ЕООД, като запорното съобщение връчено на работодателя и на длъжника на 16.10.15г. На 25.11.16г. ОПТ Факторинг България ЕАД е конституиран като вискател като цесионер по задължението след като е представил договор за цесия с Банка ДСК ЕАД. На 09.12.2016г. ЧСИ е наложил запор върху сметките на длъжника в Банка ДСК ЕАД. На 04.08.20г. молба от ОТП Факторинг ЕАД за връщане на изп.лист поради настъпила перемпция. На 07.08.20г. ЧСИ е издал постановление за прекратяване на изп.д. №638/15г и е вдигнал наложените по делото възбрани и запови. На 28.05.21г. ответника е депозирал молба за конституиране като вискател по прекратеното изп.д.№638/2015г. като представил на договор за цесия и искане за налагане запови върху банкова сметка на длъжника в Юробанк Ад. За извършената цесия длъжника е уведомен на 26.11.20г. /л.49 от делото/. На 01.06.21г. ЧСИ е уведомил ответника, че изп.д.№638/15г. е прекратено и изп.л. е предаден на ОТП факторинг България ЕАД. При същия ЧСИ е имало образувано изп.д. №832/2015г. с длъжник ищцата и вискатели С.Г.Груп ЕАД и ТД на НАП . Задължението е по изп.л. от 13.11.2015г. по ч.гр.д. №1616/2015г. на РРС. По делото няма доказателства дали по това изп.дело №832 са налагани запови върху банкови сметки, кога и по чия инициатива са вдигнати заповите, както и дали ответникът е конституиран като присъединен вискател.

Ищцата представя споразумение от 17.03.2022г.,между нея и ответника, по силата на което същата признава вземането на кредитора и страните се съгласяват доброволно на разсрочване на задължението /по нов погасителен план/, което към тази дата е на обща стойност 2382.08лв. Задължението е по договор за кредит с Банка ДСК ЕАД от 26.03.2014г., цедирано на ОТП Факторинг Бългеария ЕАД и след това на ЕОС Матрикс ЕООД. Общия размер на задължението се разсрочва съгласно погасителен план, **който не се намира по делото**. В чл.4 страните са уговорили, че с подписване на споразумението ищцата упражнява на основание чл.113 ЗЗД правото си на отказ от последиците по чл.110 и чл.111 ЗЗД, настъпили до датата на подписване на споразумението.

Изп.д.№832/15г. е прекратено поради перемпция на 14.04.2022г.

По делото ищцата е представила писмени доказателства, че има дъщеря, за нейното здравословно състояние, за здравословното състояние на своята майка, трудов договор от

м.март 2022г. и удостоверение-справка за влизане и излизане извън страната от ищцата в периода 20.09.17г.-05.01.2022г.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира следното: В чл.27 ЗЗД законодателят е предвидил правна възможност за длъжника по договор сключен при крайна нужда за последваща защита по съдебен ред, чрез унищожаване на договора. В чл.33 ЗЗД е посочил и фактическият състав, при който може да бъде унищожен един договор, това са: крайна нужда и явно неизгодни условия, като е предвидил срок за предявяването му. Безспорно по делото този едногодишен срок е спазен.

Като крайна нужда ищцата сочи своето тежко материално, семейно и социално положение, начинаей от 2011г., телефонния тормоз от служители на ответника спрямо нея и нейната майка, както и необходимостта от вдигане на запори върху банковите й сметки в Банка ДСК АД и Уникредит Булбанк АД, за да може да получи трудовото си възнаграждение. Както съдът спомена по-горе по делото няма представени доказателства по изп.дело №832/2015г. на ЧСИ Д.Драганов да са налагани запори върху банкови сметки, кога е станало това, по чия инициатива, дали ответникът е присъединен взыскател, както и кога са вдигнати твърдяните запори. Изп.д.№832/2015г. е прекратено с постановление от 14.04.2022г., с което ЧСИ е констатирал настъпилата перемпция. Наложените запори по изп.д.№638/2015г. на ЧСИ Д.Драганов са вдигнати с постановлението за прекратяване на това дело от 07.08.2020г. Следователно по делото липсват доказателства към 17.03.2022г. да са съществували наложени запори върху банкови сметки на ищцата, наложени от ответника или негов праводател.

Не е налице и твърдяната крайна нужда при положение, че ищцата получава трудово възнаграждение, секвестрируемо до размера на $\frac{1}{4}$, тъй като ако принудителното изпълнение е насочено върху трудово възнаграждение, чиито размери между минималната и две минимални работни заплати, може в нейния случай да се удържа най-много $\frac{1}{4}$ от сумата и то след приспадане на удържките за данъци и ДОО. На следващо място ако несеквестрируемият доход е получен по сметка в банка, несеквестрируемостта на дохода се запазва ако парите са постъпили не по-рано от един месец преди налагане на запора. Ако трудовото възнаграждение остане неизползвано и след получаването на следващото трудово възнаграждение, същото вече се явява доход и подлежи на секвестриране. За тези факти банката следи служебно. Следователно и това твърдение, че липсата на възможност да получава трудовото си възнаграждение е причина да сключи споразумението не е правно издържано.

Твърденията на ищцата, че сключила договора /споразумението/ без да може да прочете неговото съдържание, тъй като файла не се отварял на телефона й не е извинително поведение, а напротив говори за безотговорно отношение към личните дела. Съдът намира за достоверно, че ищцата е била с състояние да не знае за съществуването на Закона за задълженията и договорите, за погасителната давност, но незнанието на законите не е извинение за неспазването им, в противен случай в правният мир би настъпил хаос. Ищцата е била длъжна да подходи отговорно и да се запознае със съдържанието на договора, който

подписва

Не е налице и другият елемент от фактическият състав на чл.33 ЗЗД, а именно наличието на явно неизгодни условия. Задължението на ищцата включва главницата по договора за кредит, договорната лихва и изтеклите лихви за забава и присъдени разноски, т.е. нищо повече от това което по закон се дължи.

Твърдението на ищцата за нищожност поради противоречие със закона на клаузата на чл.4 ал.4,с който е упражнила правото си на отказ от настъпила до датата на подписване на споразумението погасителна давност има практическо значение и релевантност само при положение,че погасителната давност е изтекла преди 17.03.2022г. От представените частично доказателства по изп.д.№638/15г.В светлината на ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС последното изпълнително действие по изп.д.№638/15г., което е прекъснало давността е налагането на заповест на 09.12.2016г., т.е. 5 годишния давностен срок би следвало да е изтекъл. Следователно отказът е действителен, непротиворечащ на закона.

Ищцата твърди,че не е налице съзнаване от нейна страна волеизявление за отказ от давност, както и че не е знаела как е формирано посоченото общо задължение по отделни пера. От същата не може да се направи обоснован извод за наличие на воля за изтекла погасителна давност и ако се отказва дали само за главното задължение, което по изпълнителен лист от 28.04.2015г. е в размер на 1283,90 лв. или и за акцесорното, както и дали изцяло или само за част от тези две различни парични задължения, като се позовава на съдебната практика: съдебно решение №186/19.06.13г. и Определение №143/09.03.2022г.

Твърдението за липса на яснота на отказа съдът намира за процесуално издържано. Във връчената на ищцата,чрез нейната сестра ПДИ е посочен размерът на дълга 1915.37лв., в която сума освен вече присъдените суми по изп.лист са включени разноските на ЧСИ от 260.84лв. и начислените изтекли лихви. Със следващото заповестно съобщение от 15.10.2015г. връчено по същия начин размерът на паричното задължение е нараснал на 2045.14лв. предвид изтеклите лихви и натрупаните нови такси и разноски сторени от ЧСИ. Със заповестно съобщение от 09.12.2016г. ищцата е уведомена и за нарасналия размер на дълга вече от 2172.47лв. В отправен отговор до ответника изх.№00950/30.05.22г./л.60/ от делото, касаещ последващ подписаното споразумение период задължението е посочено от 2193.99лв., от които 973.21лв. главница, лихви от 814.60лв. и разноски от 406.18лв. към 30.05.2022г.,като по делото липсват доказателства дали в периода 17.03.22г.-30.05.22г. са извършвани някакви плащания от ищцата. Упоменатият в споразумението от 17.03.2022г. дълг е в общ размер от 2382.08лв. Действително е налице неяснота за кои суми ищцата упражнява правото си на отказ от изтекла в нейна полза погасителна давност: за главница, за лихви, за разноски. За част от натрупаните лихви за забава и последващи разноски по изпълнението давността не би могла да е изтекла, тъй като са новонастъпили факти.

Предвид на това правилно ищцата смята, че от нейна страна не е направен извънсъдебен валиден изричен отказ от изтекла в нейна полза погасителна давност. Този факт обаче не променя крайния извод на съда, че сключеното между страните споразумение за разсрочване на дълга не е унищожяем договор,сключен при условията на крайна нужда,при

явно неизгодни условия. Не е и нищожен договор, той като същият може да съществува и без клаузата на чл.4 ал.4.. Валидността на направения от ищцата отказ по чл.113 ЗЗД в споразумението би бил релевантен и би бил ценен от съда в друго производство с предмет различен от настоящия.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от И. К. И. от гр.Разград, ЕГН *****,представявана от адв.С. В. против ЕОС Матрикс, ЕИК 131001375,гр.София, ЖК Малинова долина,ул.Рачо Петков Казанджията №6 ет.6, представлявано от Р. М.-Т. иск за унищожаване на договор /споразумение/ от 17.03.2022г. между страните за разсрочване на задължение, като сключен при крайна нужда, при явно неизгодни условия КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА Решението подлежи на обжалване пред РОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Разград: _____